

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 6.

V Ljubljani, dne 1. junija 1916.

XXIV. teč.

Moja pesem.

Hej čez polje, hej čez polje
pesem moja gré,
gre s škrjančkom proti solncu
zlatemu, juhé!

In čez gaje in čez trate
pesemca hití,
tja v dolinico, kjer domek
mili moj stojí.

Pesem moja radost poje,
vriska preglasnó,
saj je v moji mladi duši
vse jasnó, jasnó . . .

J. S—či.

Posavske povesti.

VI. »Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete.«

Radar si šel lansko pomlad v juniju proti večeru mimo Kotnikovega vrta, si skoraj vselej slišal izza ograje nedolžno pesem:

»Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete
pred Jezusom, o trikrat blagor vam.«

Kotnikov Stanko jo je pel.

Morda mu ni šla skozinskoz, kakor pravimo, »po notah«, a srčne strune so bile lepo ubrane in Stanko je pel prav iz srca.

Pa če je umel, kaj je pel?

Kako da ne bi umel! Saj ni bil več tako majhen in tako mlad, izpolnil je že deveto leto svoje lepe otroške dobe. Tudi sta z materjo to pesem že velikokrat prepela od kraja pa do konca.

Stanko je naposled te kitice pel s tolikim veseljem, da jih je bil poln ves Kotnikov vrt in vsak cvet na njem.

»Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete
pred Jezusom, o trikrat blagor vam.«

Stanko je vedel, da bo mnogo teh cvetlic z domačega vrta cvetelo prej ali slej v cerkvi pred tabernakljem.

Njegova šest let starejša sestra Metka je vsako soboto povila iz njih lep šopek in ga nesla v cerkev.

V nedeljo, pri deveti sv. maši, se je Stanko še z večjim zanimanjem oziral proti oltarju. V duši mu je zvenelo:

»Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete
pred Jezusom, o trikrat blagor vam.«

Blagroval je cvetlice in moral jih je blagrovati. Zakaj mati so mu potrebo in važnost tega blagrovanja tako lepo pojasnjevali, da je Stanko kar strmел. Enkrat so mu na primer rekli: »Otrok moj, pomisli! Te rožice, te rožice, Stanko, ali poslušáš? ... Te rožice lani še niso cvetele. Kaj cvetele! Lani jih še bilo

ni, teh rožic nikjer še ni bilo... in jutri? Jutri bodo pa že stale in cvetele v cerkvi pred Jezusom. Ali niso srečne? Ti pa že devet let rasteš, Stanko, pomisli, že devet let, pa še pri sv. obhajilu nisi bil.« Stanko je postal resen.

Drugič so mu dejali spet drugače: »Vidiš, Stanko? Kam gledaš, sem poglej, sem, to le lilijo! Kako nedolžno gleda, kako z velikim očesom gleda in zlato punčico ima. In tista tam tudi, jo vidiš? In tista tam ob breskvi tudi... Vse, vse, kako angelske oči imajo... Pa veš, Stanko, kje se bodo te oči zaprle? Tam v cerkvi pred Jezusom... Oj trikrat blagor jim!«

Mati so se ozrli po lilijah in pristavili:

»Kako lepo pravi pesem o njih:

»Očesec jasnih dokler ne zaprete,
se prej ne ločite od tam.«

To se razume, da se je Stanku ta pesem morala priljubiti.

Lansko pomlad se je ob tej pesmi, pravzaprav s to pesmico v srcu in v ustih pripravljaj na prvo sveto obhajilo.

Pripravljaj, pravim, a pripraviti se ni mogel. Ni mogel, poudarim še enkrat, da ne bi kdo mislil, da se ni hotel.

Zadržali sta ga dve oviri.

Tri tedne že so se otroci pripravljali za sv. obhajilo, pa glej, gospod kaplan-katehet so bili nena doma odpoklicani na bojišče k vojnim kuratom. Prva ovira.

Štirinajst dni po tem so gospod župnik pričeli, oziroma nadaljevali šolo s prvoobhajanci. Stanko je prihajal v to šolo samo nekaj dni.

Nerad jo je pustil, a nevarna bolezen, ki se ga je tiste dni lotila, je zahtevala: »Ostani v postelji, najmanj štiri tedne.«

Tega ni ravno zahtevala bolezen, le zdravnik je tako določil. Bil je vojaški zdravnik, ki se je tisti čas nahajal pri svojem vojaškem oddelku, nastanjenem v vasi.

»Najmanj štiri tedne!« je ponavljal zdravnik, ko je odhajal iz hiše. Bil je Oger, a znal je tudi slovaško in je tako za potrebo govoril že tudi slovensko.

Materi Kotnikovi je še posebej ukazal, da naj sinka, kadar okreva, ne sili k nobenemu težkemu delu ne doma, ne na polju.

Stanko je okreval — prepozno. Slovesnost prvega svetega obhajila se je v župni cerkvi izvršila. Že na Vnebohod, Stanko pa je vstal iz bolniške postelje šele k prazniku presv. Rešnjega Telesa.

Zvečer je z zdravnikovim dovoljenjem hodil po vrtu, včasih je prišel mimo tudi kakšen njegov znanec — prvoobhajanec.

»Ali bo kmalu bolje?«

»Je že! Je že!« je odgovarjal Stanko.

Seveda telesu je bilo že bolje, a duši, Stankovi duši je bilo po prvem sv. obhajilu zelo hudo, hudo.

Pa ne mislite, Stanko je bil še pač premlad, da bi vedel za tako bridkost, da bi jo čutil tako dolgo.

In ko bi bili vi takrat poleg, ko je Stanko obljubljal očetu, ki so odhajali k vojakom, bi mislili drugače.

Jako iskreno je Stanko očetu zagotavljal: »Ja, bom, bom... prvo sv. obhajilo darujem za vas... In potem še veliko... še veliko...«

Sedaj pa te obljube ni mogel izpolniti.

Hodil je po vrtu in pel:

»Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete
pred Jezusom, oj trikrat blagor vam.«

Kdor bi vedel, kako se je zgodilo Stanku, in kdor ga je obenem slišal peti to pesem, temu bi se deček zasmilil v srce.

A razumeli sta ga le mati in sestra Metka.

»Drugo pomlad, Stanko, drugo pomlad!« sta ga tolažili. Hoteli sta mu reči: »Prihodnjo pomlad pa pojdeš tudi ti k prvemu sv. obhajilu.«

Prišla je nova pomlad z novimi cvetlicami.

Stanko je šel spet na vrt in zapel:

»Cvetlice ve, ki noč in dan cvetete...«

Ali letos si je mislil: »Trikrat bolj blagor meni kakor vam. Ne trikrat, tisočkrat bolj blagor meni...«

Prvo nedeljo v majniku je namreč Stanko prvič pristopil k sv. obhajilu.

Oj ta dan!

Tudi Stankov oče so zvedeli za ta dan in pisali so sinku lepo pismo z bojišča.

Pismo je prišlo ravno prav. Sam angel varih ga je moral spremljati na pošti.

Mati so odprli pismo in brali:

»Dragi sin! Ali veš, da sem jaz danes in snoči s svojimi mislimi vedno pri tebi? Zakaj? Ker se srčno veselim tvoje sreče. O, ko bi ti jaz mogel popisati to srečo! Dan, ko se naša duša združi prvič z Jezusom, je dan, ki nikdar ne izgine iz spomina. Vedi, da te bo ta Jezus, ki je danes prišel v tvoje srce, po smrti tudi sodil! Ali se ga boš bal ob sodbi, če ga

boš v življenju pogosto prejemal in njemu služil? Nikakor ne!

Vidiš, lani si bil smrtno bolan, malo, da nisi umrl. Ali nisi hvaležen Jezusu, da ti je dal zopet ljubo zdravje, da si dočakal ta srečni dan? Tega ne smeš nikdar pozabiti!

Kajne, da boš vedno priden! To bo največja tvoja sreča in moje največje veselje.

Vse lepo pozdravim, predvsem pa tebe

tvoj skrbni oče

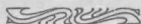
A. K.«

Tudi Stanko sam je pismo prebral še dvakrat, še trikrat in še večkrat.

Popoldne pa je sedel k mizi in pričel pisati pismo svojemu očetu na bojišče.

Tam zunaj pa so cvetele cvetlice...

Kancijan.

Rezikina sladkosnednost.

Jerica in Rezika sta si bili dobri prijateljici. Jerica je imela dobro mamico. Dobila je večkrat od nje kak dar. Po kosilu sta se navadno sešli prijateljici pred hišo Jeričinih staršev in premišljevali, kako in kam bi obrnili Jeričin »soldek«. Večkrat je bil Jeričin soldek »bel«. Tako sta ga poznali petletni deklici. In za »bel soldek« se že nekaj dobi. Doli koncem vasi je mokařica, ki ima polno škatljic z najboljšimi in najslajšimi rečmi. Pod vaško lipo je pa Vipavka, ki ima pred seboj polne jerbases jabolk, češpelj, fig, grozdja. A vse manj se dobi pri njej za beli soldek kot pri mokařici. In mokařica je tudi bolj prijazna do otrok kot Vipavka. To dobro ve Rezika.

Rezika, ta sladkosnedka, je namreč speljevala Jerico za beli soldek. Morda bi ga Jerica ne bila niti zapravila pri mokařici ali Vipavki. A Rezika ji je prigovarjala tako dolgo, da ji je Jerica zaupala beli soldek, in Rezika je potem odhitela naravnost k mokařici. Oh, in tam se je izbralo toliko dobrega, sladkega!

In koliko je dala mōkarica za beli soldek! Źarečih lic in ponosno je prinesla Rezika nakupljene sladkosti Jerici. Sedaj se je šele vnelo prijateljstvo! No, Rezika je dobila kosček za potnino. A sladkosnedki ni bilo dosti. Zamizala je, prav malo je zamizala in iztegnila rjavo ročico:

»Petel, petel, margaretel,
kdor kaj da, v nebesa priskaklja;
kdor pa nič ne da, pa v pekel priromplja.«

Oh, Jerica se je pa bala priti v pekel. Seveda se je bala. Rajši je dala Reziki sladčico, da pride v nebesa.

Včasih se je zadovoljila Rezika z dvema sladčicama. A včasih je še iznova iztegnila ročico: »petel, petel, margaretel...«

Prišel je Miklavžev semenj. Kramarji so prišli in postavili šatore ter razstavili po njih obilo lepega in sladkega. Rezika je že vse jutro poželjivo gledala od daleč. In ko je bilo vse lepo razloženo, so prihajali ljudje. Tudi Miklavž je imel priti kupovat. Mati so povedali Reziki, da pride Miklavž kupovat opoldne, ko so otroci pri kosilu, da ga ne vidijo.

Rezika je imela nekaj denarja. Do šatorov ni daleč, Miklavža pa tudi še ne bo kmalu tja, si je mislila. Sedaj gotovo kupuje v sosednji vasi za ondotne otroke. Ne bo je videl. In kupila bo prav hitro. Saj bo Miklavž nosil šele ponoči. Dobila bo vse sladko in dobro šele jutri, ko bo vstala. In do tedaj je vendar še dolgo, dolgo. Sladko je pa le dobro. In čemu naj ji bodo soldki, ko se pa dobi toliko dobrega zanje.

Prav naglo je stekla izpred hiše. Nihče je ni videl. Pri prvem šatoru se je ustavila. Oh, tako prijazna žena je prodajala tam. Kar ves denar ji je dala Rezika. In potem je izbirala kolesca, srčeca, konjiča, Miciko, zvezdo, steklenko z vīncem, vrček s pivom, še eno Tončko, košarico z jajčeci, zajčka, nekaj rdečih jagod. Še bi izbrala, a žena je že zavijala v papir. Vesela je potem Rezika odhitela domov, pa naravnost v drvarnico, kjer je nemoteno použila lepe, dobre reči. Oh, in jutri dobi še Miklavževe!

Potem je Rezika odšla v kuhinjo. Zunaj jo lahko še Miklavž vidi. Da bi le že bilo jutro!

Popoldne je postalo Reziki slabo. Seveda po tolikih použitih sladčicah! Morala je v posteljco. Mati so zvedeli od sosede, ki je videla Reziko skozi okno, da je jedla v drvarnici sladčice, in so jo okregali radi njene sladkosnednosti.

A najhujše je bilo še to, da Reziki ni prinesel Miklavž nič sladčic. Le noga^avice, nabiralnik za denar in šibo. Morda jo je videl Miklavž, da je sama kupovala na semnju, ali pa je slišal, kako je bolna vzdihovala na postelji.

Letos je pa Rezika učenka prvega razreda. In Jerica tudi. In če dobi Jerica bel soldek, tudi že ve, da je groš ali pa desetica, pa ga nese v šolo za Rdeči križ. Rezika ima pa doma hranilček in spravlja denar. To pa je že davno sklenila, da na Miklavžev semenj nikoli več ne pojde. Saj ji bo sam Miklavž prinesel dobrih sladčic, po katerih ne bo bolna. Sajmo dobrih sladčic bo dobila od Miklavža. Sladčice namreč ima Rezika še vedno rada, a sama jih ne kupuje več in tudi toliko naenkrat ne použije kot tedaj, ko jo je kaznoval sam Miklavž radi njene sladkosnednosti.

Franica Zupančič.

Jutranja.

Urno vstanite, škrjančki!
Zora že v polje gre v vas:
démantno njeno je krilo,
zlat jí je mladi obraz!

Kaj, da še spite, zaspančki?
Brž ji zapojte pozdrav:
ona kraljica je vaša,
ona gospa je dobrav!

Bogumil Gorenjko.

Čujte glas Marijinega zvončka!

6. Odkritosrčnost.

O, kako radi imamo vsi odkrite, poštene otroke, in kako vsakdo postrani gleda otroke, ki včasih kaj takega povedo, kar ni res. Vsak se lažnivca izogne, ne veruje mu pa prav nič, tudi če resnico govori.

Otroci, v Marijinih vrtcih ste se zbrali zato, da ste se prav posebno posvetili Materi božji, da nebeško Gospo prosite, naj vas prav posebno varuje. In obljubili ste ji, da boste zvesti njeni otroci, da boste hodili po njenih stopinjah. — Zdaj si pa mislite, dragi moji, ali bi bilo to lepo, ko bi otrok, ki je posebno posvečen Mariji, ko bi tak otrok lagal! Ko bi zamolčal resnico in laž govoril! O, kako bi se razžalostilo dobro srce njegove nebeške Matere!

Otroci se navadno zlažejo takrat, ko jim preti kaka kazen. Boje se očetove šibe zaradi svojih pregreh in prestopkov, pa se radi z lažjo izmuznejo. O, kako je to malo spodobno za dobrega otroka! Res, morda uide zaenkrat zasluženi kazni, a vest mu očita: »To ni bilo prav!« Večkrat z lažjo zvali kdo krivdo na drugega, ki mora potem po nedolžnem zanj pretrpeti kazen.

Kaj bi se pa moglo vendar zgoditi, če bi ti odkritosrčno priznal, kar ni bilo prav. Morda bi te doletela zaslužena kazen — pregrehi mora slediti kazen! Če nisi bil priden, če se nisi učil — moraš pač trpeti za pregrešek! — Zgodi se pa večkrat, da starši in predstojniki radi odpuste, če vidijo, da je otrok odkritosrčno priznal svojo pregreho. — Znana vam je morda zgodbica o malem Jurčku. Za god je dobil lepo malo sekirico. Brž je hitel na vrt in na malem drevescu poizkusil ostrino darila, — ni pomislil, da se bo drevesce posušilo. — Drugi dan so oče

zapazili, da je drevesce obsekano, in potrli so pričeli v sobi tožiti: »Škoda, najlepše drevesce mi je nekdo obsekal. Če bi vedel, kdo ga je, ne bi mu bilo dobro!« Tako so govorili oče, Jurček jih je pa slišal. Lice mu je zagorelo, angelček varih se je pa oglasil: »Kar po pravici povej, Jurček!« A motila ga je izkušnja: »Če poveš, bo zapela šiba; Jurček — tiho bodi!« Pa je bil možat mali Jurček. Vse po pravici je povedal očetu in obljubil, da ne bo več delal škode. — Oče so se ozrli z veseljem na sinka: »Ve-

Petje v Marijinem vrtcu.

liko mi je za drevesce, a ker si odkrito priznal, te ne bom kaznoval. Tvoja odkritosrčnost je vredna tisoč takih drevesc.«

Lepa je odkritosrčnost, grdo in nedostojno je pa pregreho tajiti. Pregovor pravi: »Polagoma pride vse na dan.« Vsaka pregreha pride enkrat na dan. Recimo, da bi naš Jurček ne bil priznal očetu, da je on napravil škodo. Oče bi bili gotovo kmalu izvedeli in potem —? Ali bi bili potem tudi odpustili? — O ne, pela bi bila palica! In Jurčka bi bilo sram, tako sram te laži, da bi si ne bil upal očetu pogledati v oči. —

Da, že v očeh berejo starši otrokom, ali so govorili resnico ali so se morda lagali. Kako bo mogel otrok, ki je lagal, pogledati zaupno in mirno v oko dobri mami! Sramoval se bo lažnivec samega sebe, lice mu bo oblila rdečica, kakor čitamo v neki pesmi:

Lagal si, ti otrok predrzni,
obraz ti od sramote je rdeč —

glej, že sama narava izda laž. — Dobri otroci pa morajo pomisliti tudi, da je laž greh. Lahko je laž le majhen greh, iz katerega pa počasi pridejo vedno večji in večji grehi. — Saj vam je znano o razbojniku, ki je pred smrtjo priznal, da ga je laž pripeljala na vislice. »Kdor laže, tudi krade,« pravijo. In po pravici: Kdor ne zna razločevati med resnico in neresnico, ne zna razločevati med svojim in tujim blagom.

Varujte se laži, otroci! Povsod in vedno govorite resnico! Kako se bomo varovali laži? Na to dobite odgovor v »Vrtcu« letošnjega leta na strani 15. med pregovori. Tam boste čitali: Kjer se veliko govori, se malo resnice dobi.—Kdor veliko govori, ali veliko vé ali veliko laže. — Kdor veliko govori, mu veliko verjeti ni. — Torej, laži se boste varovali, če se boste varovali preobilega govorjenja in brezpotrebneega govorjenja. Veliko manj je priložnosti za laž, če se varujete v govoru in svoje besede omejujete.

Odkritost spada k poštenju. In kdo ne bi hotel biti pošten? Koga bi ne bilo sram, ako bi se mu mogla očitati najmanjša nepoštenost?

Zato se, dragi moji, le lepo potrudite tudi za to čednost. Izrujte iz svojih src najmanjšo koreninico tega greha in zasadite v njem prelepo rožico odkritosrčnosti in resnicoljubnosti. Zasadite to cvetko in pridno jo gojite sami, — da bo pa rožica še bolje uspevala, prosite nebesko Mater, naj jo Ona varuje pred viharji.

J. S—ič.

Naša Minka.

4. Gospodov god.

Meseca junija je sopraznik sv. Janeza Krstnika, in takrat obhaja g. župnik Janez svoj godovni dan. Gospod župnik je ljubil otroke, zato so tudi njegovi mladi farančki prihajali na ta dan k njemu in mu voščili večjo in manjšo srečo, kakor pač otroško srce premore.

»Mama, Kožarjeva Anica bo pa šla gospodu župniku srečo voščiti. Še jaz naj grem! Mama, ali smem?«

»Ti si še premajhna, Minka. Drugo leto pojdeš.«

»Mama, bom pa samo majhno srečo voščila. Kar majhno srečo me naučite. Prav majhno. Gospod župnik bodo dajali podobice. Pa jo bom vam prinesla, pa vaša bo, ker me bodete naučili. Mama, no!«

In Minka je uprla svoje proseče oči v mamo in prosila in govorila, dokler ni popolnoma omečila že itak mehkega maminega srca. Pa so jo mama pričeli učiti. Kolikrat je ponavljala:

»Velečastiti gospod župnik!

Sem deklica mlada,
voščila bi rada,
voščila ne znam,
pa rok'co podam.«

Pride slednjič zaželeni dan. Že stopa Minka proti župnišču; tam pri cerkvi sreča Kožarjevo Anico. Ravno prav! Sedaj se prav gotovo ne bo nikoogar bala. Voščiti pa tako zna.

»Čakaj, Anica, bom jaz povedala, kako bom voščila!«

»Le povej!«

Minka pove svoje kratko voščilce.

»Sedaj bom pa še jaz tebi povedala; moje je pa težje. Le poslušaj:

»Drobno moje je srce,
v drobnem srcu želji dve:
Koder vaša noga hodi,
angel božji naj vas vodi;
ko pa pride enkrat smrt,
naj vam bo svet' raj odprt.
To želi iz srca vdana
Kožarjeva hčerka Ana.«

Po tem kratkem pomenku gresta naprej. Anica potrka. Ko gosdod župnik začuje drobno otroško trkanje, stopi k vratom in jih odpre.

»No, deklici, kaj pa vedve? Kaj bi rada ti, Minka, pa ti, Anica?«

»Voščiti sem prišla.«

»Jaz tudi.«

»No dobro, le povej svoje voščilce. — No, Minka, začni.«

Minka pa molči. Malo se je prestrašila, zakaj pri gospodu župniku je bilo več drugih gospodov, ki so prišli čestitat za god, pa ni znala začeti.

»No, Minka, le povej. Saj vem, da znaš!«

»Naj pa Anica pove! Saj sem Anici že povedala, kako bom voščila. No, Anica, pa ti povej!«

Gospod župnik je vedel, kje Minko čevelj žuli, zato pa reče Anici: »No, pa ji malo pomagaj, no.«

Anica prične: »Velečastiti gospod župnik!«

»Sedaj pa že znam,« reče vmes Minka in pove svoje voščilce.

»No, Anica, sedaj pa še ti.«

Ali vsled Minkine pozabljivosti in zbežanosti še bolj zbežana Anica ne more najti nobene besede. Minka ji pa ne more pomagati, ker ima Anica težje voščilo. Dvakrat začne, pa se ji dvakrat zopet ustavi. Ne gre in ne gre.

»No, je že dobro, no, samo da si prišla,« jo reši iz zadrege blagi gospod župnik in seže v miznico, kjer je hranil krasne podobice za svoje ljubljenske. Vsaki deklici po eno podobico. Minki Marijo, Anici pa sv. Ano.

Če se je tudi to pot voščilo malo spakederalo, zato ni bila nevoljna ne ena ne druga. Bo pa drugič bolje. Podobico je pa le dobila Anica kakor Minka. Kako je pa tudi grdo, če 'so otroci za vsako, še tako majhno stvar jezni drug na drugega! Ali ni res?

I. E. Bogomil.

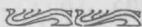
Mati božja varuje smrtnega greha.

Ljubi otroci Marijini, ali ste to že čuli? No — če niste, vam pa sedaj povem!

Že dolgo je tega, kar je neki Marijin ljubljeneц vzkliknil: »Še nikdar ni bilo slišati, da bi ti koga zapustila, ki je tebe pomoči prosil.« Da, res; a moramo tudi pristaviti, da še nihče ni smrtno grešil, kdor je jel Marijo goreče prositi, da naj ga ona varuje smrtnega greha. Glejte — najnevarnejše, edino pogubno zlo za človeka je smrtni greh. Človek, ki je obložen s tem grehom — tako se učite tudi v šoli — je grd sovražnik ljubega Boga. Angeli ga ne morejo več ljubiti, Marija nad njim joka, in če človek tak umrje, postane za celo večnost nesrečna žrtev peklenških duhov: njihovim mukam je izročen.

Mar to ni največja nesreča, ki more človeka zadeti — ta grdi smrtni greh? In kako lahko si mi slabotni ljudje nakopljemo to nesrečo! Že zaradi svoje slabosti smo potrebni pomoči od višje strani, od Marije. Ona, ki je kot Mati trpečega Sina posledice naših grehov za Jezusom najhuje občutila, pač ve, kakšna kuga je greh za dušo. Iz srca nam zato želi pomagati — samo prositi jo moramo. Kako pa? Nič ni težavno! Izmoli vsak dan v ta namen eno Češčenamarijo, kakor pri svetem rožnem vencu; namesto skrivnosti pa pristavi prošnjo: »O dobra moja Mati, varuj me smrtnega greha.« Bodimo uverjeni, če bomo tako delali z najboljšo voljo vsak dan, se bo nad nami pokazala mogočna Marijina pomoč. Naše duše se bodo prijetno ogrevale v solncu božje ljubezni. Zato pa le ne pozabimo vsak dan prositi: »O dobra moja Mati, varuj me smrtnega greha.«

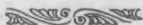
M. Darovana.

Dopis.

Središče. Tudi tebi, dragi »Angelček«, ki prihajaš v 66 izvodih k nam, moramo naznaniti svojo globoko žalost, da naše pridne součenke in ljube tovarišice Micike Lukačič, učenke VI. razreda, ni več med nami. Umrla je, ki te je tako rada čitala, ki ti je pošiljala svoje otroško-mile

pesmice. Davica, škrlatica in vnetje možganov je krivo, da je nehalo bítí blago srcece, da se je umirila ta bistra glavica. — V njenem malo zdravem telescu je bivala tem bolj zdrava dušica, ki se je rada veselila pri Jezusu v svetem obhajilu. Radi smo jo imeli, ljubi Bog pa še rajši. Jokali smo se pri njenem grobu, ko smo ji peli slovo, a tolaži nas, da se njena dušica morda ta čas že veseli pri Jezusu in Mariji v nebesih. Veselila se je »Angelčka«, rada poslušala »Zvonček Marijin«. Upamo, da je sedaj že med angelci, da ne samo posluša, ampak poje angelsko pesem.

Nova knjižica.

Novo Marijino knjižico vam priporoča »Angelček«. Imenuje se: »**Male dnevnice v čast brezmadežnemu spočetju preblažene Device Marije**«. Marijinim otrokom priredil dr. Gregorij Pečjak. Založila »Katoliška bukvarna« v Ljubljani. (Cena 10 vinarjev; skupaj naročenih 60 ali več izvodov po 7 vinarjev.)

Sicer ta knjižica ni nova po vsebini, ker so v latin-skem jeziku molili te dnevnice že pred 500 leti. Nova pa se sme imenovati po lepem in glatkem prevodu. V tej drobni knjižici so pobožni vzkliki, sedem vzvišenih pesmi, ki slave Brezmadežno z raznimi nazivi in prispodobami iz svetega pisma in liturgije, pa daljša molitev, ki se ponavlja po vsaki pesmi. Ako bi vam kaka reč ne bila dovolj umevna in jasna, prosite svojega voditelja, da vam pojasni. Molijo se dnevnice lahko skupno ali pa jih moli vsak zase. Posebno vzpodbudno in svečanostno se opravijo, ako se pesmi pojo; če ne vse, vsaj nekatere. Pojo se lahko vse po istem napevu »Zdrava, zemlje vse Gospa«. Želeti bi bilo, da kdo izmed naših vrljih glasbenikov zloži še kak pristrčen in lahek napev, da bi bilo več razlike.

Rešitev rebusa v 5. št.*Naša podoba visi na steni.*

Prav so rešili: Bischof Mimica, Rudi in Hedi v Ljubljani.

Odgovor na šaljivo vprašanje v 5. št.*Sito.*

Prav so odgovorili: Jerman Antonija, Gospodarič Angela, učenki v Radečah pri Zid. mostu; Traun Ljubomir, Vanda, Metka in Anica, učenec in učenke v Ljubljani; Zupančič Marica, Rihar Ivanka in Lojzi, v Polhovem gradu; Zadavec Marija, Ivančič Antonija, Lovrec Marija, Sevec Matilda, Kolarič Franc, Marten Jožef, Aleksič Jakob, Kanič Karl, učenke in učenci v Središču; Zakrajšek Marija, Novak Ivanka in Pepica, Milavec Nežica in Francka, Strle Jožefa, učenke na Blokah; Soklič Marija in Franc, na Bledu; Rak Franc, krojaški vajenec v Novem mestu; Mulec Alojzij, mladenič v Hočah; Zitterschlager Adolf, Rebolj H., Rakovec Slavko, Pengov Ivan, Prevec A., Stepišnik Karel, učenci IV. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani; Grohar Valentina, učenka VI. razr. v Toplicah pri Zagorju ob Savi. Skuhala Franc in Jakob, Bohanec Anton in Franc, Novak Ivan, Razlag Frid., učenci VI. razr. pri Sv. Križu na Mur. polju.

Oboje so prav rešili: Ogrin Gustav in Zommer Franc, dijaka, Ogrin Otmar, enolet. prostovoljec, Mrovlje Franc, petošolec, Eckert Mimi, abs. trg. tečaja, in Eckert Fani, učenka, v Ljubljani; Potrebin Janez, km. sin, Št. Ilj. v Slov. goricah; Gabrijelčič Cirila, učenka na Brezjah; Rihar Ina, v Cerkljah; Batista Dragica, Uršič Fanika, Stene Mimi, Huber Zinka, Benigar Rozalka, Starec Stefanka in Lojzka, Ličan Tončka, Valenčič Anica, Ličan Anica in Zorka, Gržina Kristina, Zidar Stefanka, Hrvatina Nikica, Hreščak Pepca, Kregar Malka, Benigar Tončka in Malka, Novak Lojzka, Škrab Pavlina in Šircelj Jozefa, učenke samostanske šole v Trnovem in Vahtar Ljubica iz Opatije; Žepič Pavla, učenka v Goričah pri Kranju; Krepel Otmar, učenec V. razr. in Šinko Pavlina, učenka IV. razr. v Središču; Kosi Jerica, učenka IV. razr. na Bregu pri Celju; Grča Neža, Manica in Micika, na Spodnji Beli pri Kranju, Cuderman Ignacij v Tupaličah; Mikec Elza in Pečar Marija, Vogrinc Slavica, gojenke d. N. D. v Šmihelu pri Novem mestu; Kramar Anton, mizar v Mateni pri Igu; Držečnik Maksimilijan, učenec IV. razr. v Ribnici na Pohorju; Kramar Francka, Ovcin Alojzija in Rozika, Mejač Pavla, Dolenc Minka in Pavla, Letnar Frančiška, učenke dekl. šole v Kamniku: Potočnik Katarina, Fajkar Milka, Bernik Angela, Čemažar Marija, Potočnik Marija, Tavčar Anica, Gartnar Jožefa, Jeraša Meta, učenke pri Sv. Lenartu; Branko Vajda, učenec IV. razr. v Središču; Osterman Stanko, učenec c. kr. vadnice v Ljubljani; Hauptman Albert in Kušar Avgust, v Zagorju ob Savi. Robinšek Ljudmila, učenka VI. razr. v Radgoni.